

7. Ulf uslaste själar förakten ej den, Som
nöjd med sin fattigdom är, Uppsofen bland
jordiske trålar en vän Som gyllene gåfvor
frambar, När Herren tar sitt, hwad fallar
du ditt, Då jag är förnöjd med det som är
mitt Och lefwer för omsorger qwitt.

8. Till slut will jag bedja att himmelen
må Förbarma sig öfwer de män, Som vå-
ga mot döden på böljorna blå, Bland dem
har jag också en vän. Gud hjälpe dem så
mot frestelsen stå Att wi dem med glädje snart
hem skåda må Och muntligt med dem tala så.

Köstar 2 Riksdaler banco.

Sjömans-Visor.

Den Första:

Der bodde en herre wid Hamburja bro, ic.

Den Andra:

Det blåser nordost, se flögeln på topp ic.

Den Tredje:

Du redelige sjöman, som vågar ditt blod ic.

CHRISTENHJÄRN,

tryckt hos P. Elias Norman, 1851.

Den Första:

Der bodde en herre wid Hamburjsa bro,
Han hade en dotter så fager och så tro, Så
kommer der en seglare och sjöman till land,
Han frågar: sköna jungfru! hwem skall hon
ha till man?

2. Sjömänner har jag älskat, sjömänner
will jag ha, Sjömänner will jag älska till dess
jag läggs i graf. Den sjöman du har älskat,
den kan du inte få, I morgon skall jag låta
den sjöman ihjelslå.

3. Om morgonen helt bittida, då sjöman
skulle gå, Allt ute för dörren dess fader mån-
de stå; Så drog han ut sin sabel och stack i
sjömans bröst, Alltså den sköna jungfrun för-
lorat har sin tröst.

4. Så jungfrun hon beder sin fader att
få lof, I morgon flockan 8 till skogen att få
gå, Der som jag får höra de musikanter små,
Der jag får roa mig det mesta jag förmår.

5. Nej ja, min hjertans dotter! det kan
du wäl få I morgon flockan 8 till skogen så

gå; Men tänk då sedan efter, du är af bättre stånd, Det passar dig långt bättre en köpmans son till man.

6. Jungfrun hon dricker med gift ett glas vin, Och detta hon dricker för kärestan sin; Lägg mig i hans fista och sedan i hans graf, Så hwila wi förnöjda allt intill domedag.

7. Gud trösta och Gud nåde föräldrar och fäder, Som neka sina barn att få den de ha får: Det har jag fått erfårit uti min ålderdom, Jag nefat har min dotter att älska en sjöman.

Den Andra:

Det blåser nordost, se flögeln på topp Han visar att vinden är god. Vi måste nu hissa så vårt ankare opp Och segla från kärestan god. Det bästa jag har, det lemnar jag qwar, Min tro och min kärlek för dig jag ej spar Till döden han slutar min dar.

2. När ankaret windas och skoten hasas för Och skeppet det skrider från land, Gör då som en redlig flicka sig bör Och gå ut på denna vår strand Att skåda uppå de bräderna få, På hwilka jag wandrar på böljorna blå, Gud låte allt lyckligen gå.

3. Din dyrbara ära bewara med flit, Låt ingen på hjertat få rå, Men haf du till himlen din trofasta lit, Så kan du mot frestelsen stå, En äran består, när allting förgår Och tiden bepryder den grönskande vår, Till åldern han gör dig grå hår.

4. Ett beder jag dig, min utvaldaste vän, Gråt intet när jag tar affsed, De tårar de komma så swåra igen Och göra på resan mig we. Men om det så är, du håller mig kär, Så sucka till Herran som hjälpen beskär, Så råkas wi åter wäl här.

5. Min lycka jag tänker försöka på sjö Och wåga mitt lif och min blod, I affigt att kunna på åldren mig fö, Och lefwa hos wännen i ro, Jag måste nu fort bege mig om bord Och glömma all ängslan uppå denna jord. Jag tror dig uppå dina ord.

6. Den endaste glädje af werlden jag tar Som gifwer mig tröst för all sorg, Är den lilla vän i Sverige jag har Som intet will gifwa mig forg, Jag skall med min mun, wälsigna den stund, På hwilket wi ingått ett äfta förbund, Gud fäste det redligt i grund.

7. Så lef nu förnöjder i enslighet din,
Dermed jag dig säger adjö. Förglöm intet
vännen och kärestan sin, Som du har på bru-
sande sjö. Bed Herren att han snart hjälper
mig fram Och sedan tillbaka till fädernesland,
Gud höre min suckan försann.

8. Mång tusen god natt, till ditt sista far-
väl, Min endaste docka och vän, Ero Her-
ran i högden som hafwer befäl, Han hjälper
hwart det ländar han. Ero icke för mig jag
sörjer — ack nej, Den sorgen jag dräger är
endast för dig, Gud hjälper väl lyckligt mig.

Den Tredje:

Du redelige sjöman som vågar ditt blod
För Konung och fädernesland, Vi vänta
med glädje din ankomst så god, Från brusan-
de våg till vår strand. Vår kärlek är ren,
som solens sten, Min blomstrande ungdom
förutan all mehn, Jag för dig uppoffrar, min
vän.

2. Min ullaaste lefnad beblandad med pust,
Här är intet annat än qwal. Att lefwa jag
hafwer slätt ingen mer lust, Men tårar för-
utan allt tal. Skall blifwa mitt brö, så län-
ge på sjö Min käraaste färdas och lider stor
nöd, Just endast att skaffa mig bröd.

3. Men hwar finnes trohet bland men-
niskor mer, Bland tusen man knappt finner
en, En dagelig spegel för ögon jag ser, Hur
trohet och kärleken ren Bli'r trampad uppå,
men huru det går, Tänk aldrig i werlden dig
lyckligt går, Du måste med skammen bestå.

4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar att
dö, Och önskar jag låge i graf, Så länge
min käraaste färdas på sjö, Och seglar på bru-
sande haf. En enka ej kan så sörja sin man,
Som jag sörjer vännen, ack! gifwe att han
Låg bäddader uti min famn.

5. Jag är än uti mina blomstrande år
Uppammad af swagaste kön, Så långt som
munnen och hjertat förmår, För dig — will
jag bedja en bön, Lät flickorna små ostadiga
gå, Och wänta på den, som de aldrig kan få.
Till slut så de ogifta gå.

6. Jag nödgas att säga hwad jag icke
bör Som nedrigt är om mitt kön, Man ofta,
Gud bättre, förspörjer och hör, Hur de gif-
wa kärleken lön, Ty ungdomen nu, de önska
stå bru, men dela sin kärlek med sex eller sju,
Det räknas för ingenting nu.